

Arrest

nr. 101 854 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bhutaanse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 21 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 18 december 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 18 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 november 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.10.2011 werd ingediend door

G.B. {..}

En echtgenote:

G.S. {..}

Wettelijke vertegenwoordigers van:

G.S. {..}

Allen van nationaliteit: Bhutan

{..}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds 1999 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn en dit staven aan de hand van een huurovereenkomst d.d. 01.11.2008 en een abonnementsaanvraag bij INTEGAN, Nederlands leren en spreken wat gestaafd wordt aan de hand van school bewijze en inschrijvingsfiches van Sité Antwerpen, vrijwilligerswerk verrichten wat gestaafd wordt aan de hand van attesten van Tamusamaj vzw, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen dienden op 15.07.1999 een eerste asielaanvraag in die werd afgesloten met een beslissing van niet erkenning van de vluchtelingenstatus door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 08.02.2001. Op 11.08.2011 dienden ze een tweede asielaanvraag in die op 27.09.2012 werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures – namelijk 1 jaar en iets minder dan 7 maanden voor de eerste en 1 jaar en iets minder dan 2 maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen halen aan dat zij er sinds hun vorige aanvraag art. 9 bis nog niet in geslaagd zijn betere documenten te verwerven ter staving van hun identiteit en nationaliteit. Op het ogenblik van indiening van onderhavige aanvraag waren zij echter vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde omdat hun asielpprocedure nog hangende was. Dit neemt niet weg dat er sterke twijfels zijn omtrent de beweerde nationaliteit van verzoekers. In de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 23.10.2000 spreekt men over een “ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Bhutan”. Ook bij de tweede asielaanvraag d.d. 22.05.2012 haalt men aan dat er onvoldoende geloofwaardige nieuwe elementen zijn om de geloofwaardigheid van de herkomst van betrokkenen uit Bhutan te herstellen. In de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 25.09.2012 worden voorgaande beslissingen bevestigd: “Reeds in het kader van de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers hun beweerde afkomst uit Bhutan daar zij geheel onwetend bleken te zijn aangaande Bhutan.”

Betrokkenen hebben op geen enkele wijze aangetoond dat zij de aanvraag niet kunnen indienen in hun land van herkomst, welk land dit ook moge zijn. “

1.3. Op 18 december 2012 wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies). Dit is de tweede en derde bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 / artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

De persoon die verklaart te heten {..}

Geboren te S. {..}, op (in) {..}

En van nationaliteit te zijn: Bhutan

Het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 25 september 2012 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij de exceptie van onontvankelijkheid op ten aanzien van de tweede en derde bestreden beslissing omdat er geen middelen tegen deze beslissingen worden aangevoerd.

2.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De Raad stelt vast dat verzoekende partij inderdaad geen middel(en) ontwikkelt heeft tegen de tweede en derde bestreden beslissing, zijnde de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Derhalve is het beroep in de mate dat het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker onontvankelijk. De opgeworpen exceptie is gegrond.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’, van het gelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“In het aanvullend verzoek dat verzoeker heeft ingediend, heeft hij zich inderdaad gebaseerd op de instructies van 19/07/2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Mechior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Het beginsel ‘patere legem quam ipse fecisti’ verplicht het bestuur en de organen die ervan afhangen ertoe de algemene regels die het zelf heeft vastgesteld te eerbiedigen bij de concrete toepassing ervan. (RvS nr 164.037 van 24 oktober 2006)

Aangezien het verzoek om machtiging, d.d. 18/10/2011, een aanvulling inhield van het verzoek tot machtiging d.d. 27/11/2009, aangevuld op 30/09/2010, en op 18/10/2011 wel degelijk ontvankelijk diende verklaard te worden. Dat uit de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken trouwens blijkt dat alle verzoeken ingediend uiterlijk op 15/12/2009 als ontvankelijk werden beschouwd, toch wat betreft het aannemen van de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden waardoor betrokkene de aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst. Zie hiervoor onder meer: een beslissing d.d. 27/04/2011 (stuk7) “..”

In aangehaald geval kijkt men enkel na of de aanvraag in een bepaalde periode werd ingediend, wat betreft de ontvankelijkheid, en neemt verwerende partij aan dat er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn, zonder enige verdere controle. In casu, hebben verzoekers, net als het aangehaald geval, in de aangehaalde periode hun verzoek ingediend, en dateert enkel de aanvulling van een latere

periode. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij verschillende maatstaven hanteert, voor gelijke gevallen. Bijgevolg is er ook duidelijk sprake van een schending van het gelijkheidsbeginsel in de art. 10 en 11 van de Grondwet, als van het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel. Bovendien waren verzoekers op het ogenblik van de indiening van het aanvullend verzoek, vrijgesteld van de documentaire ontvankelijkheidsvereits omdat hun asielprocedure nog hangende was, zodat ook dit geen beletsel kon vormen voor de ontvankelijkheid. Verzoekers vragen dan ook de ten deze bestreden beslissing nietig te verklaren.”

3.2. Verzoekers bekritisieren het feit dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) niet meer van toepassing is omdat deze werd vernietigd door de Raad van State.

3.3. De Raad kan inzake deze grief enkel vaststellen dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verweerder er dan ook geen toepassing van maken.

3.4. Waar verzoekers er zich in se over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van criteria van de instructie van 19 juli 2009 terwijl zij hier wel aan voldoen, dient de Raad aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

3.5. De stelling van verzoekers dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben bevestigd dat de criteria van de instructie nog gelden doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op instructies die zouden zijn gegeven door een staatssecretaris. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Het gegeven dat verweerder in het verleden beslissingen nam waarbij toepassing werd gemaakt van de instructie van 19 juli 2009 impliceert niet dat zijn in de bestreden beslissing verwoorde standpunt incorrect is. Het gegeven dat verweerder zelfs nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde nog beslissingen nam op basis van deze instructie en dat vele beslissingen wellicht werden genomen met miskenning van de wet vormt op zich ook geen reden om te oordelen dat de in casu bestreden beslissing niet op correcte gronden werd genomen.

3.6. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel zetten verzoekers uiteen dat in de afgelopen jaren vreemdelingen een verblijfsmachtiging hebben verkregen ingevolge de toepassing van de instructie van 19 juli 2009. Zij gaan evenwel voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat was voldaan aan de door de wetgever gestelde vereiste dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Het feit dat de instructie van 19 juli 2009 in strijd is met de wet en werd vernietigd door de Raad van State staat vast. Uit de verwijzing door verzoekers naar een beslissing in een andere zaak – waar zij verwijzen naar stuk 7 blijkt dit niet om een beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken te gaan maar heeft het betrekking op hun eigen aanvraag zodat de verwijzing hiernaar niet dienstig is – kan de Raad ook niet afleiden dat de vreemdelingen op wie het aangevoerde citaat betrekking heeft in gebreke bleven om buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen en dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf desondanks ontvankelijk werd verklaard. Zij maken bijgevolg niet aannemelijk dat hun aanvraag anders werd behandeld dan deze van personen die zich in een vergelijkbare situatie bevinden.

3.7. De verwijzing van verzoekers naar het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” betreft evenzeer kritiek op het feit dat de vernietigde instructie niet wordt toegepast. Gelet op hetgeen hierboven werd uiteengezet, kunnen verzoekers de schending van het beginsel “patere legem quam ipse fecisti” evenmin dienstig aanvoeren.

3.8. Waar verzoekers verwijzen naar de vrijstelling van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geenszins geënt is op de onontvankelijkheid van de aanvraag omdat niet voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zodat hun betoog dienaangaande niet dienstig is.

3.9. Verzoekers betogen tevens dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden maar maken niet aannemelijk dat verweerder een incorrecte of kennelijk onredelijke invulling heeft gegeven aan het begrip buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.12. Verzoekers maken met hun betoog, gelet op hetgeen voorafgaat, geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.13. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.14. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing; Dat het onevenredig zou zijn dat verzoeker die bewezen hebben dat zij voldoen aan de voorwaarden van “lokale verankering” in België en die op allerhande manieren bewijzen sociaal en cultureel geïntegreerd te zijn, het grondgebied zou moeten verlaten. Temeer daar G.S. {..} te Antwerpen geboren is op 28/01/2009 en het kind alhier zijn habitat heeft”

3.15. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.16. In zoverre verzoekers met hun betoog weerom verwijzen naar de toepassing van de instructie en menen dat hun aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard omdat zij voldoen aan de voorwaarden van lokale verankering in België, verwijst de Raad naar zijn bespreking van het eerste middel, zodat verzoekers' kritiek niet kan worden aangenomen.

3.17. Voorts heeft de gemachtigde aangaande de elementen van integratie en verblijf niet kennelijk onredelijk gemotiveerd dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

3.18. Waar verzoekers thans stellen dat hun kind in België geboren is en hier zijn habitat heeft, wijst de Raad erop dat dit element niet werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid an sich in de aanvraag om machtiging tot verblijf zodat de verwerende partij het niet ten kwade kan worden geduid hieromtrent niet gemotiveerd te hebben.

3.19. Verzoekers maken geen schending van het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad herhaalt dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

3.20. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER